

X K 5961/2013
(I Kp 5961/2013)

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V KOPRU

SKLEP

Višje sodišče v Kopru je v senatu, ki so ga sestavljali višja sodnika in sodnica Aleš Arh kot predsednik ter Mara Turk in Franc Drešar kot člana,

ob sodelovanju Mirele Korošec Dobrinja kot zapisnikarice,

v kazenski zadevi zoper obtoženega **Braneta GORŠETA**,

zaradi kaznivega dejanja po petem v zvezi s tretjim odstavkom 257. člena Kazenskega zakonika (KZ-1) in druga,

o pritožbah obtoženega Braneta Goršeta in njegovega zagovornika, odvetnika mag. Mitje Jeleniča Novaka zoper sklep Okrožnega sodišča v Kopru z dne 15.4.2014, opr.št. X K 5961/2013,

na seji **23. aprila 2014**

SKLENILO:

- I. Pritožbi se kot neutemeljeni zavrneta.

OBRAZLOŽITEV:

1. Z izpodbijanim sklepom je sodeči senat sodišča prve stopnje, na podlagi prvega odstavka 361. člena ZKP, obtožencu podaljšal pripor iz razlogov po 1. in 3. točki prvega odstavka 201. člena ZKP še do pravomočnosti sodbe oz. do nastopa kazni zapora, vendar najdlje do izteka časa izrečene mu zaporne kazni.
2. Proti takemu sklepu sta vložila pritožbi obtoženec in njegov zagovornik. Obtoženi Brane Gorše navaja, da vlaga pritožbo iz vseh pritožbenih razlogov ter pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi in izpodbijani sklep spremeni tako, da pripor odpravi oz. ga nadomesti s hišnim priporom oz. izpodbijani sklep razveljavi ter zadevo vrne v ponovno odločanje sodišču prve stopnje. Obtoženčev zagovornik navaja, da vlaga pritožbo iz razlogov po 1., 2. in 3. točki 307. člena ZKP ter pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi in izpodbijani sklep spremeni tako, da pripor zoper obtoženca odpravi, podrejeno pa, da ga nadomesti s hišnim priporom ali ponujeno varščino, še podrejeno pa, da izpodbijani sklep razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo odločitev.
3. Pritožbi nista utemeljeni.
4. Iz izpodbijanega sklepa izhaja ugotovitev, da se okoliščine, ki so narekovale odreditev pripora zoper obtoženca iz razlogov po 1. in 3. točki prvega odstavka 201. člena ZKP, ob izreku sodbe niso bistveno spremenile. Osnovna predpostavka, ki mora biti podana pri odreditvi oz. podalšanju pripora, to je utemeljenost suma, da je obtoženec storil obravnavana kazniva dejanja, je podana, saj je sodišče prve stopnje obtoženca spoznalo za krivega treh kaznivih dejanj: kaznivega dejanja poslovne goljufije po drugem in prvem odstavku 234.a člena Kazenskega zakonika (KZ), nadaljevanega kaznivega dejanja zlorabe uradnega položaja po tretjem in petem odstavku 257. člena Kazenskega zakonika (KZ-1) ter kaznivega dejanja pranja denarja po prvem, drugem in tretjem odstavku 245. člena KZ-1. Iz zapisnika o razglasitvi sodbe izhaja, da je sodišče prve stopnje obtožencu za kaznivo dejanje poslovne goljufije določilo kazen štiri leta zapora, za nadaljevano

kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja kazen štiri leta zapor in stransko denarno kazen v znesku 26.820,00 EUR, za kaznivo dejanje pranja denarja kazen tri leta zapor in denarno kazen v višini 26.820,00 EUR, nato pa mu je, na podlagi 2. in 4. točke drugega odstavka 53. člena KZ-1, izreko enotno kazen deset let zapor in enotno denarno kazen v višini 49.985,77 EUR. Na podlagi 71. člena KZ-1 je obtožencu izreklo tudi varnostni ukrep prepovedi opravljanja dolžnosti stečajnega upravitelja za dobo pet let, šteto od pravnomočnosti sodbe dalje, pri čemer se čas prestan v zaporu, ne všteva v čas trajanja tega ukrepa. Na podlagi 74., 75. in 77. člena KZ-1 v zvezi s 503. členom ZKP je obtožencu odvzelo premoženjsko korist v skupni višini 2.252.201,52 EUR.

5. Oba pritožnika izpodbijata zaključek sodišča prve stopnje, da je še vedno podan priporni razlog ponovitvene nevarnosti in priporni razlog begosumnosti oz. zaključek, da se glede teh pripornih razlogov okoliščine ob izreku sodbe niso bistveno spremenile. Ob tem kot novo okoliščino izpostavljata, da je bila obsodilna sodba Okrožnega sodišča v Ljubljani, opr.št. X K 10615/2010 z dne 26.4.2013 s sodbo Višjega sodišča v Ljubljani z dne 18.3.2014 spremenjena tako, da je bil obtoženec oproščen obtožbe, da je storil kaznivo dejanje zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po drugem in prvem odstavku 240. člena KZ-1, na škodo upnikov stečajnega dolžnika HKS SICURA – v stečaju. Po njuni oceni je s tem odpadla okoliščina subjektivne narave, na podlagi katere je sodišče prve stopnje gradilo oceno o realni nevarnosti, da bo obtoženec na prostosti ponavljal kazniva dejanja.
6. Res je, da je Višje sodišče v Ljubljani z zgoraj navedeno sodbo spremenilo obsodilno sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani tako, da je obtoženca oprostilo obtožbe, vendar za obravnavano zadevo to dejstvo ni ključno, čeprav je sodišče prve stopnje v obrazložitvi izpodbijane sodbe kot eno od subjektivnih okoliščin upoštevalo tudi obsodilno sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani. Iz izpodbijanega sklepa namreč izhaja, da to ni bila edina subjektivna okoliščina, ki je poleg ugotovljenih objektivnih okoliščin terjala podaljšanje pripora obtožencu po izreku sodbe. Sodišče prve stopnje je na ponovitveno nevarnost sklepalo tudi na podlagi: obtoženčeve vztrajnosti in odločnosti pri izvrševanju obravnavanih kaznivih dejanj (ki je subjektivna okoliščina), števila teh dejanj, dolgotrajnega in kontinuiranega izvrševanja kaznivih dejanj (od leta 2006 do leta 2010) ter narave in kriminalne količine, zato po oceni pritožbenega sodišča že te okoliščine v njihovi medsebojni povezavi kažejo na nevarnost, da bi obtoženec na prostosti nadaljeval z izvrševanjem kaznivih dejanj.
7. Oba pritožnika pravilno opozarjata na okoliščino, da obtoženec ni več stečajni upravitelj, vendar napačno zaključujeta, da ta predstavlja „objektivno“ oviro oz. izključuje ponovitveno nevarnost. Dejanske možnosti izvrševati (kot storilec ali sotorilec) kazniva dejanja poslovne goljufije in pranja denarja v okviru

gospodarskih subjektov nima le stečajni upravitelj, ampak tudi oseba, ki nima (več) takega položaja, poleg tega je lahko nekdo udeležen pri kaznivem dejanju ne le kot storilec (sostorilec), ampak tudi kot napeljevalec ali pomagač, tako da sam status obtoženca ne more biti odločilen.

8. Obtoženi Brane Gorše v pritožbi zatrjuje, da je Višje sodišče v Ljubljani odločilo, da stečajni upravitelj po določilih Zakona o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji (ZPPSL) nima položaja uradne osebe, vendar ta trditev nima podlage v zgoraj navedeni sodbi Višjega sodišča v Ljubljani, iz katere izhaja, da je dejanska in pravna podlaga očitka, ki je bil na obtoženca naslovljen po obtožbi, za katero je bil s sodbo Višjega sodišča v Ljubljani oproščen obtožbe, drugačna od obravnavane zadeve. Obtoženec ima prav, da opravljanje odvetniške dejavnosti sama po sebi ne predstavlja nastopanja v pravnem prometu, vendar sodišče prve stopnje v izpodbijanem sklepu tega ni zatrjevalo, ampak je smiselno povedalo, da ima obtoženec še vedno status samostojnega odvetnika ter kot tak razpolaga z ustreznim pravnim znanjem (in izkušnjami), zato tudi ta okoliščina, ob zgoraj navedenih drugih okoliščinah, utrjuje zaključek o ponovitveni nevarnosti.
9. V točki 4 tega sklepa je bilo iz izreka sodbe sodišča prve stopnje povzeto, med drugim, da je bila obtožencu odvzeta premoženjska korist v skupni višini 2.252.201,52 EUR, kar ustreza s kaznivim dejanjem pridobljeni premoženjski koristi, zato obtoženčev zagovornik nima prav, ko zatrjuje, da je trditev sodišča, da je obtoženec pridobil to premoženjsko korist v nasprotju z „dejanji, za katerega ga je sicer samo obsodilo“.
10. Po ocen pritožbenega sodišča je tudi pravilen zaključek sodišča prve stopnje, da količina in teža obravnavanih kaznivih dejanj ter izrečena kazen (zaporna in denarna), kot tudi odvzem premoženjske koristi v zgoraj navedeni višini, v povezavi z dejstvom, ki je bilo že ugotovljeno v predhodnih sklepih o podaljšanju pripora, da obtoženec glede preživljanja ni izključno vezan za ozemlje Republike Slovenije, saj ima v tujini premoženje in poslovne partnerje (tako tudi sodba Vrhovnega sodišča Republike Slovenije X I Ips 5961/2013 z dne 1.7.2013), kaže na nevarnost, da bi pobegnil in se izognil kazenskemu postopku oz. izvršitvi kazni. V prej citirani sodbi je Vrhovno sodišče pojasnilo, da za obstoj tega pripornega razloga ni treba, da bi oseba že začela delovati v smeri pobega (ali celo že pobegnila), zato pritožnika dajeta preveliko težo okoliščini, da je sodišče prve stopnje v izpodbijanem sklepu zapisalo, da so bila „denarna sredstva iz stečajne mase Hidro Koper – v stečaju, preko nakupljenih terjatev nakazana na bančne račune v Avstrijo, od tam pa neznano kam“. Kam so bila, če so bila denarna sredstva iz bančnih računov v Avstriji nakazana, za zaključek, da je pri obtožencu podan tudi priporni razlog begosumnosti, ni relevantno, saj je dejstvo, da je sodišče prve stopnje ugotovilo, da si je obtoženec pridobil protipravno premoženjsko korist v zgoraj navedeni višini, ki ni bila povrnjena. Obtoženi Brane

Gorše trdi, da ni dokazov, da si je pridobil protipravno premoženjsko korist, vendar je to le njegova dokazna ocena, ki na odločanje o podaljšanju pripora nima vpliva. Obtoženčev zagovornik izpostavlja okoliščine, da je obtoženec državljan Republike Slovenije, da ima stalno prebivališče v Republiki Sloveniji ter da ima v Republiki Sloveniji premoženje, družino z dvema polnoletnima, vendar še ne preskrbljenima otrokoma, ki se šolata v Republiki Sloveniji, vendar, kot že zgoraj navedeno, tem okoliščinam stojijo nasproti druge okoliščine, ki jih je ugotovilo sodišče prve stopnje, ki kažejo, da izpostavljene okoliščine v pritožbah ne morejo pretehtati in ne terjajo drugačnega zaključka od tistega, ki ga je sprejelo sodišče prve stopnje.

11. V izpodbijanem sklepu so po oceni pritožbenega sodišča navedene konkretne okoliščine, ki so bile podlaga za pravilen zaključek o ponovitveni nevarnosti in begosumnosti obtoženca, nasprotni pritožbeni očitki niso utemeljeni. Enako velja glede zaključkov o neizogibnosti in sorazmernosti pripora. Sodišče prve stopnje je obrazložilo, da navedena priporna razloga ne moreta biti odpravljena z milejšim ukrepom, zato ni bilo dolžno še dodatno utemeljevati, zakaj ponovitvene nevarnosti ni mogoče preprečiti tudi z milejšim ukrepom, kot izpostavljata pritožnika. Dejstvo, ki ga zatrjuje obtoženec, da je obravnavani kazenski postopek že (nepravnomočno) končan (na prvi stopnji) tudi ni okoliščina, ki izključuje begosumno nevarnost. enako velja glede okoliščine, ki jo izpostavlja obtoženčev zagovornik. da se obtoženec kazenskega postopka, ki je tekel v Ljubljani, ni izmikal, saj je obravnavana zadeva v dejanskem in pravnem pogledu drugačna.
12. Po oceni pritožbenega sodišča ima torej izpodbijani sklep razloge o vseh odločilnih okoliščinah, iz izpodbijanega sklepa izhaja pravilna presoja, da so še vedno podani zakonski in ustavni pogoji za podaljšanje pripora, zato je pritožbeno sodišče pritožbi obtoženca in njegovega zagovornika zavrnilo kot neutemeljeni (tretji odstavek 402. člena ZKP).

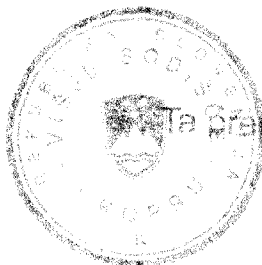
Koper, 23. april 2014

Zapisnikarica:

Mirela Korošec Dobrinja, l.r.

Predsednik senata:

Aleš Arh, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom

Predsednik senata
Aleš Arh